Principiul interdependenței

On Mai 29, 2010

Când un om îi înșală încrederea liderului, îi știrbește acestuia și încrederea în capacitatea de a conduce.

În anul 2008, laboratorul unui mare spital a hotărât să se acrediteze. Pentru că managerul tehnic fusese deja desemnat, conducerea spitalului a trebuit să numească o persoană de încredere care să fie RMC (Responsabil cu Managementul Calității). Grea alegere, pentru că o asemenea funcție presupune profesionalism, perseverență și verticalitate. Din micul colectiv de specialiști cu studii superioare din laborator, o singură persoană, Bogdan M., s-a oferit voluntar pentru această funcție care necesita timp și competență. Managerul tehnic, ca și conducerea spitalului, au acceptat.

Deși pe parcursul anilor precedenți între managerul tehnic și Bogdan M. au existat divergențe de opinii, ei au purces totuși la întocmirea procedurilor generale. Cu ajutorul unui consultant specializat în acest domeniu, până la sfârșitul anului 2008 se întocmiseră peste jumătate de proceduri.

Dar în anul 2009, datorită restricțiilor financiare la nivel de spital, impuse de forurile superioare, s-a sistat consultanța în vederea acreditarii. Neavând încotro, managerul tehnic al laboratorului a decis să implementeze procedurile generale întocmite deja, și care erau posibile fără investiții financiare prea mari din partea spitalului.

Lucrurile sunt de obicei judecate după urmări. Tocmai atunci când laboratorul s-a confruntat cu acea mare problemă, managerul tehnic s-a izbit de opoziția lui Bogdan M. care nu a mai vrut, sub nicio formă, să se mai implice în acest proces de acreditare. Imediat ce a realizat că sarcinile pe care le are de executat s-au înmulțit și au devenit mai grele, el a renunțat la funcția lui.

Dacă s-ar fi oprit aici nu ar fi făcut prea mult rău, dar nu s-a oprit aici. El a instigat personalul împotriva managerului tehnic, a destabilizat fragilul echilibru din laborator, ajungând să pună chiar bețe în roate managerului tehnic. Consecința fiind imposibilitatea continuării procesului de acreditare, precum și crearea unui curent de opinie negativ în colectivul laboratorului vis a vis de acreditare și față de această funcție de RMC care a fost refuzată de toți.

Leadership: Ești constrâns de necesitatea continuității angajamentelor asumate să te plasezi semnificativ sub standardul propriei tale expresii: "ceea ce era un câștig am socotit ca pierdere a măsurii"?

Oamenii siguri se cunosc în împrejurări nesigure. Care să fie pricina acestei ciudățenii sufletești care îl determină pe omul cu o poziție importantă să se elibereze de orice fel de obligații și să refuze să-și asume responsabilitățile ce îi revin atunci când situația devine critică și, mai mult decât atât, să se răzvrătească chiar împotriva celui care i-a întins o mână de ajutor, fără să arate nici cel mai mic regret?

Probabil lipsa de experiență, de profesionalism, incapacitatea de a găsi soluții la problemele spinoase în momentele critice, la care se adaugă falsitatea și ipocrizia. Când un om îți făgăduiește cinste, dar te răsplătește cu necinste, când îți făgăduiește loialitate, dar te răsplătește prin vrăjmășie punându-ți bețe în roate, instigând cu o ură înverșunată pe toată lumea împotriva ta, nu ai de ales: ori să-ți dai demisia din funcția pe care o deții, ori te

descotorosești de el.

Ideea de complementaritate, solidaritate și sentimentul de unitate, le lipsește cu desăvârșire acelor oameni care nu se pot mulțumi cu un rol secundar, sau care, nu au tăria să-și asume răspunderea pentru propriile decizii sau acțiuni în cazul unei eventuale răsturnări de situație. Un astfel de om, oricât de multă stimă și considerație i-ai arăta, te va lăsa baltă fără nicio remușcare exact atunci când ai mai multă nevoie de el. Şi în acest caz, povara care trebuie cărată, grea aproape cât o lume, va trebui s-o ridici și s-o duci până la capăt de unul singur.

Măsura valorii tale se pierde atunci când vrei să-ți demonstrezi valoarea, în mod progresiv, într-un context de confruntare cu o opoziție care îți pune la încercare adevăratul tău Sine. Acel sine pe care rațiunea îl cuprinde numai în clipa când începi să te consumi în vederea realizării misiunii tale.

Leadershipul se întemeiază ca reacție la trecerea spre o nouă treaptă de maturizare atunci autenticul în ceea ce vrei să te reprezinte nu exprimă o atitudine de negare față de ceea ce îți depășește limitele.

Autonomia dată de exemplul personal nu se potrivește definițiilor date orgoliului în cazul unei schimbări de situație. Ea se lovește de o barieră numită lipsă de experiență care te oprește de la a comunica în mod natural cu ceilalți, barieră pe care o fortifici cu concepțiile tale despre cine are dreptate și cine greșește în punctul în care tu te faci vinovat de toate.

Atunci când exista rea voință, ranchiună, nepăsare, orgoliu hipertrofiat, nu se poate obține succesul. Dacă dintr-un motiv sau altul un membru al echipei tale începe să-ți pună bețe în roate cu o înverșunare nemaipomenită, cu o răutate fără margini, ...mici înțepături, dar multe, și fără oprire..., nu poți decât să simți fiorul dezastrului străbătându-și tot trupul, simți că ești tras în jos, că te golești de viață, și ca urmare îți pierzi energia și încrederea în forțele proprii.

Îți dorești să nu te poată influența, să înceteze, dar dacă el continuă și nu se lasă până ce nu te vede totalmente fără vlagă, ce faci? Ei bine, în acest caz n-ai decât două variante: ori te resemnezi, ori continui de unul singur să faci totul, ceea ce este foarte greu.

Înainte să înțelegi leadershipul trebuie să treci de cea mai dificilă parte a experienței de acuzat: să-ți asumi o vină pentru care mai întâi te pedepsești singur, la nivel subconștient și moral.

Ca lider trebuie să dai dovadă de o tenacitate nemaiîntâlnită în urmărirea scopului propus. Dar fără oameni de nădejde, nu vei reuși niciodată să ajungi prea departe. Trebuie să te încrezi în ei, în adâncul ființei tale, să te bizui pe cuvântul lor și pe sprijinul lor la nevoie. Dar, în același timp, trebuie să te pregătești sufletește și pentru noi lupte. Căci nu întotdeauna lucrurile vor sta atât de roz precum îți închipui, iar adevărata natură umană nu se lasă descoperită ușor. Unii oameni pot determina stagnarea și nu progresul.

P.S. Succesul unui lider depinde în totalitate de calitatea oamenilor pe care îi conduce.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-interdependentei.html